

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 28 (301).

П'ятниця, 2 вересня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Назустріч Дню тваринника

Отака у нас Марійка

МАРІЯ годинами може милуватися степом і своєю чередою, яка оддалік здається рядком намиста, розсипаним на зеленому килимі.

Можливо, на перший погляд декому і нецікаво здається така робота. Тоді ця думка відразу ж спростує ближче знайомство з Марією Єгоровою, молодостою телятницею колгоспу імені Леніна, Новопраського району. Марійка внесла у працю творчий вогник, який незгасимо горить у молодому серці.

По кілограму щодоби набирають бички відгодівельної групи, яку вона доглядає. Та Марії цього не досить. Вичитала вона якось у журналі, що слід підбирати у відгодівельну групу тварин відповідно до їх ваги, віку, росту. Рівні по силі тварини почувають себе спокійніше, швидше у вазі

прибавляють. Порадившись з Лілією Степанівною, зоотехніком, і в себе таке ж запровадила. А ще переконала Марійка, що випасання більшу користь приносить, ніж годівля готовим кормом. І коли довідалася, що в другій рілній бригаді є близько 500 гектарів звільненої площі, наполягла на тому, щоб там створити літній табір для телят.

Дбає Марія про те, щоб ощадливо використовувати пасовиська.

— Не займайте усієї площі. — говорить вона чабанам. — Спочатку організуємо випас на кукурудзяному полі, бо ця площа в першу чергу оратиметься, а потім будемо випасати на іншій ділянці.

З розумною пропозицією дівчини, звичайно, погодились.

В. ЗІНЧЕНКО.

Тваринники стають механізаторами

ПІСЛЯ того, як Василя Григоренка призначили завідувати свинофермою колгоспу ім. Леніна, слідом за своїм секретарем 15 комсомольців перейшло на цю ж ділянку колгоспного виробництва. З'явилися тут і молоді послідовники Я. Чижі — Катя Доненко, Микола Дикий, Галина Доненко.

Якось навесні механізатори затримали доставку кормів на ферму.

— Пора нам уже самим завозити корми, — рішуче сказала тоді Катерина Малицька.

Молоді тваринники зійшлися на тому, що потрібно кожному оволодіти тракторною справою. Треба було лише викладача знайти.

— У нас є хороший механізатор, комсомолец Василь Павлов, — сказав завідувач фермою. — Його й залучимо до викладання.

Розробили план занять, придбали посібники. Минуло небагато часу, і Катерина Малицька, Раїса Доненко, Лідія Кузьменко й інші працівники свиноферми стали самостійно водити трактор. Механізованим способом обробили вони і прифермські ділянки кукурудзи та кормових буряків. Хороший почин молодих свинарів підтримали й працівники молочно-товарної ферми.

М. ДЕЛЯТИНСЬКИЙ.
Ново-Георгіївський район.

Девіз наш, друже, пам'ятай: ДВОХСОТПУДОВИЙ УРОЖАЙ!

Добрі вісті

КОЛГОСПНИКИ артілі «Комуніст», Ново-Миргородського району, пишуться працею молодих сівачів. Вони вже посіяли озимі на площі 350 гектарів. Олександр Скачко, Іван Норцов, Петро Калашник, Іван і Віктор Мартинюки щодня по закінченню зміни рапортують своєму бригадиру Григорію Лисенку про перевиконання норм.

Б. ВАСИЛЮК.

ПЕРШІСТЬ у змаганні серед механізаторів артілі імені Жданова, Компаніївського району, утримує агрегат тракториста-комсомольця Олександра Підгородного. Зладжена робота причіплювача В. Пишки, сіяльниць К. Вільховецької і Н. Завади дає можливість засівати за зміну по 35—40 гектарів озимих. Молодшому агрегату за бездоганну роботу вручено червоний прапорець.

М. ПОШТОВИЙ.

НА СІВБИ озимих в радгоспі «Червона зірка», Бобринецького району, дружно працюють члени комсомольсько-молодіжного агрегату. В його складі — тракторист Петро Буценко, сіяльниця Галина Копотій, Раїса і Євгенія Глушко. З перших днів роботи вони досягли високого виробітку. Темпів юні не знижують.

— До кінця сівби червоний прапорець залишиться на нашому агрегаті, — в один голос заявляють зазв'язті.

В. ПРОЦЕНКО,
юнкор.

У полі господарює молодь

ГАРЯЧИЙ час зараз у хліборобів колгоспу імені Сталіна, Знаменського району: на полях, городах і в садах вони збирають шедрі плоди своєї праці. Господарському дбають і про майбутній урожай. Як тільки площа звільняється від кукурудзи, сразу ж пускають плуги. А вже засіяти треба озиминою 1150 гектарів.

Досвідченими механізаторами зарекомендували себе комсомольці і молодь артілі. Трактористи Володимир Купцов і Григорій Косянчук день у день внорюють понад завдання по півтора-два гектари. Комсомольський агрегат Віктора Семенова і Миколи Козіна працює на підвищених швидкостях. На передпосівній культивачі ґрунту юнаки обробляють по 80 гектарів за зміну.

М. С. ХРУЦОВ
на японській
промисловій виставці

31 серпня в другій половині дня Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов відвідав відкрити в Московському парку культури і відпочинку «Сокольники» японську промислову виставку і оглянув її експонати.

Високого гостя зустріли посол Японії в Радянському Союзі С. Кадовані, директор виставки С. Адзума, представники ділових кіл Японії, які перебувають в Москві.

(ТАРС).

МОЛОДИЙ ХЛІБОРОБЕ! ДЕ Б ТИ НЕ ПРАЦЮВАВ СЬОГОДНІ: НА СИЛОСУВАННІ КУКУРУДЗИ, АБО СКІРТУВАННІ СОЛОМИ, НА КОПАННІ БУРЯКІВ, ЛУЩЕННІ СТЕРНІ ЧИ ОРАНЦІ — ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ВІД ТЕМПІВ ТВОЄЇ РОБОТИ ЗАЛЕЖАТЬ СТРОКИ ПОСІВУ ОЗИМИНИ, ПІДНЯТТЯ ЗЯБУ, А ЗНАЧИТЬ, І ДОЛЯ МАЙБУТНЬОГО ВРОЖАЮ.

Серед механізаторів колгоспу імені Кірова, Новгородківського району, Мартин Данилецький — наймолодший. Як казати правду, то не поталанило хлопцеві і з роєм — невеликий та коренястий, справжній тобто Котигорошко.

Та коли заходить мова про кращих виробничників артілі, то в першу чергу називають ім'я комсомольця Мартина Данилецького. Не було це такого випадку, щоб в робочу пору простоявав його «Беларусь», не було й такого, щоб юнак повернувся з лану, не перевиконавши денного завдання прийнятні в півтора рази.

В ці дні тракторист разом з своїм напарником Миколою Ковальчуком проводить зяблеву оранку. При нормі 5 гектарів хлопці щоденно зорюють по 7—7,5 гектара.

На знімку: Мартин ДАНИЛЕЦЬКИЙ.
Фото В. РУДЕНКА.

РАЗОМ ПОЇДЕМО НА СВЯТО

ДОВІДАЛИСЬ ми з дівчатками про обласне свято тваринників, умови участі в ньому, вивчили і прийняли таке рішення: якщо вже їхати, то щоб разом, всім нашим комсомольсько-молодіжним колективом.

По 3 тисячі літрів молока на кожну корову до 1 жовтня ми матимемо. У мене, наприклад за 7 місяців вже було по 2.600 літрів на корову. Не набагато відстали Галя Мушинська та Ліда Швець.

Але ж нам обов'язково хочеться надіти більше, ніж вназано в умовах змагання на право участі в

святі. 3.500 літрів молока від кожної корови до 1 жовтня — такий показник нас цілком влаштовує. Щоб досягти його, за нашими підрахунками, щомісяця мусимо надоявати від корови по 350—400 літрів. Зараз у нас саме так і наді.

Т. ДОМСЬКА,
доярка колгоспу імені Щорса.
Ульяновський район.

Кілька днів тому вони були робітниками, доярками, вогнервожатими, учнями. А вини вони студенти. Першокурсниця фізико-математичного факультету педагогічного Інституту Алла Михайлова, Катерина Шелкова, Таїса Афанасьева і Людмила Підкоша серед «ветеранів» факультету — п'ятикурсників.

Фото В. КОВПАКА.

ПЕРШИЙ

Цей ранок видався похмури. Сонце десь заблудилось і не вишло зранку, над містом насунулись хмари, застуктві дощ. Та замість сонця вулиці освітили дитячі посмішки. Білі фартушки немов хто білих троянд сипнув по місту, і море квітів у дорослих і дітей. Сьогодні в них свято. Сьогодні 1 вересня.

За традицією кожна школа перед початком уроків проводить урочисту лінійку. — Дорогі учні, дівчата і хлопчики! Побажаємо ж вам великої радості, відмінних успіхів у навчанні! Батьківщина надіється на вас! — кінчає своє привітання директор 8-ої Кіровоградської середньої школи І. М. Кириченко.

Учні поздоровляють батьки, друзі, шефи з панчішною фабрики. Але ось настає найбільш урочиста хвилинка. Лунає дзвінок на урок. Для наймолодших він — найперший у житті. Тамарі Мішиній, Тамі Білозерській, Славі Меншикову та їх однокласникам він говорить про те, що починає останній

навчальний рік у рідній школі і скоро їх почлиє велике життя.

А ось Аркадію Красновському все таке цікаве в цей день. І вчителька Раїса Степанівна, і незнайома сусідка по парті, яка, здається, от-от заплаче.

ДЗВІНОК

Тільки не встигла заплакати Лорочка Рибаківа. Раїса Степанівна урочисто звертається до всього класу:

— Це для вас, діти, новий день, новий шлях у житті. Ви тепер не просто діти, ви — учні..

І хай Вася Михайлюк, першокласник 8-ої школи, ще не зовсім розуміє всієї відповідальності свого становища. Поки що він нетерпляче роздивляється навкруги і навіть пробує залізути під парту. Хай Ніні Цвієвській хотілося б побути ще з іграшками в дитсадку. Та пройде час, і сьогоднішній першокласник завжди тепло пригадуватимуть свій найперший у житті урочистий день.
Л. ГАЙЧУК.

М. С. ХРУЦОВ І ЯНОШ КАДАР НА УГОРСЬКІЙ ПРОМИСЛОВІЙ ВИСТАВЦІ

Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов і перший секретар Центрального Комітету Угорської соціалістичної робітничої партії Янош Кадар 30 серпня відвідали угорську промислову виставку в Москві.

М. С. Хрущов і Янош Кадар оглянули різні машини, прилади і устаткування, сільськогосподарські машини, а також автобуси і спеціальні автомашини угорського виробництва, представлені на виставці.

Адміністрація виставки дала на честь М. С. Хрущова і Яноша Кадара сніданок, який пройшов у винятково теплій, дружній обстановці. М. С. Хрущов і Янош Кадар обмінялись промовами.

(ТАРС).

**А як у вас
втілюються
в життя
постанови VIII
Пленуму ЦК ВЛКСМ?**

Хоч план і

розуму, і часточку власного серця.

ВКЛАД

РАціонаЛІЗАТОРІВ

РЕЗЕРВИ виробництва... Сьогодні їх вишукують досвідчені конструктори і молоді робітники, раціоналізатори і члени контрольних постів. Девіз комсомольців «Сім — за п'ять» змусив кожного молодого виробничика шукати сховані резерви підвищення продуктивності праці.

Колектив Кіровоградського агрегатного заводу бореться за звання підприємства комуністичної праці. Це зобов'язує його особливо старанно шукати, знаходити і впроваджувати у виробництво все нові й нові резерви.

КРОКУЄ АВТОМАТИКА

Молодь агрегатного любить непроторені дороги. Баבלяги вони юнаків і дівчат романтикою невідомого, романтикою труднощів. Так було й на цей раз, коли мова зайшла про встановлення першої на заводі автоматичної лінії. Комсомолія вирішила своїми силами змонтувати, відрегулювати і пустити її в хід.

Гаряче взялись за діло електрики Борис Гризов, Володимир Руловников і Степан Гур'єв, наладчики Юхим Ферштер, Віктор Савченко і Олександр Ковальов, слюсар Микола Мерещенко і оператор Борис Ракуненко. Важкувато було хлопцям, бо ж вперше встановлюють таку складну техніку. Подумати тільки: лінія об'єднує в собі 27 операцій по механічній обробці корпусу маслососа для тракторних і комбайнових дизелів, випільнює 11 верстатів, 18 спеціалістів!

І ось на «супутнику» прийшла перша оброблена деталь. Хлопці збились в патов. З рук у руки передавали корпус гідрососа. Кожен з захопленням розглядав його. А коли деталь опинилася у Миколи Мерещенка, юнак схвилювано вимовив:

— Наша... рідна...

Так, їх рідна. Бо в неї вони вклали, крім праці і

НЕДАЛЕКО за селом, біля ставу, красується цегельний завод Рівнян-

Цегла

ської міжколгоспної організації. Два роки тому тут був пустир, а зараз курсують машини, навантажені рожевими, ще теплими, цеглинами, які незабаром ляжуть в стіни колгоспних новобудов.

Тут не тільки завод молодий, але й всі, хто на ньому працює.

Ось біля преса струнка сіроока дівчина. Вправні руки — і з-лід вона одна за одною виходять вологі цеглини. З перших днів пуску заводу прийшла сюди Женя Пилипенко і згодом оволоділа професією різальниці, стала майстром своєї справи.

Та не тільки від Жені залежить виконання плану. Треба своєчасно завантажити цеглу-сирець в піч. За це відповідають садниці. Крайці з них — Оля Павленко, Люба Лось і інші. Сумлінно працюють, ніколи не підводять колектив.

Надя Литвиненко керує випалюванням цегли. Вона повинна досконало

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
з вересня 1963 р. 2 стор.

Йде на новобудови

знати, коли і скільки треба підкинути вугілля, коли послабити вогонь, щоб не перепалити цеглу. І вона знає. Надя по праву вважає себе однією з найстаріших робітниць, але, звичайно, не за віком. В числі перших вона прийшла на будівництво заводу, а коли підприємство було споруджено, вирішила стати кадровою цегельницею. Як кращу будівельницю її послали на Ново-Український цегельний завод вивчити професію сипниці. Комсомолка Н. Литвиненко досконало оволоділа новою для неї професією, а потім навчила цієї справи Ніну Артеменко та Лідіу Сущук.

Нелегко було спочатку, задиють дівчата. Багато цеглин витягували з печі перепаленими або крижками, і вони йшли в брак. Часто гасла піч, і доводилося все робити заново. Та труднощі залишилися

ВИКОНУЄТЬСЯ...

ні раціоналізаторів заводу почесне місце займають і наладчики Микола Малій, Вільям Іванов, Григорій Тканов, Віктор Ільченко, технолог Магомет Суліманов.

ЧОГО НЕ СКАЗАВ ТОВ. ГРИГОР'ЄВ...

Інженер бюро раціоналізації і винахідництва тов. Григор'єв говорить: — Звичайно, могло бути ще краще. У нас часто затримуються впровадження рацпропозицій з вини інструментального цеху...

Це в деякій мірі вірно. Цех має основне виробництво, за яке більше дбає. Виготовлення несерійного інструменту для впровадження рацпропозицій дійсно іноді затримується. Але звалювати всю вину на інструментальників не можна.

Хоч настрій у тов. Григор'єва оптимістичний і він прагне показати, що справи йдуть добре, бо ж і план по раціоналізації виконується, та все ж відчувається: чогось-таки він не докаже.

Це — господар «голубого вогника» — електроварник Микола Загоруйко. У колективі будівників Кременчуцької ГЕС він зарекомендував себе хорошим виробничником. Зараз Микола працює на монтажі армопакетів перекриття машинного залу одинадцятиого агрегату. По ліворуч норми за зміну виконує комсомолець.

На знімку: Микола ЗАГОРУЙКО.

Фото Г. ЧОБИТКА.

Що приховує інженер? — Скажіть, будь ласка, — просимо ми, — чому пропозиція Вільяма Бондаренка

так довго впроваджувалася в життя? Тут же ніяких пристосувань не потребувалося. А діло розтягнулося від лютого до липня.

— До липня, — підтверджує тов. Григор'єв. — Так склалося...

Іншого, більш переконливого аргументу він не знайшов.

«Так склалося», що і нескладна пропозиція токаря Віталія Бадова — встановити стружковідвід на токарно-верстаті — не впроваджується більше року.

Ясно, що не в інструментальниках тут справа. Безвідповідальністю, невимогливістю і неперототкістю тов. Григор'єва, в першу чергу, пояснюється той факт, що впровадження навіть простих пропозицій робиться складною проблемою.

А ДЕ Ж БУВ КОМІТЕТ?

Звичайно, у повному складі він був на заводі. Та нікому з комсомольських вождів не спало на думку, чому так довго не впроваджується пропозиція їх товариша.

— Лише недавно мені стало відомо про це, — говорить секретар завком комсомолу Юрій Кваша. — Комсорг цеху, звичайно, винен... та й комітет.

Комітет винен. І не лише в тому, що довго не перетворювався в життя задум В. Бадова. Чимало пропозицій молодих раціоналізаторів залежуються, впроваджуються з запізненням.

Завком комсомолу не став на ділі ініціатором великого походу за вишукування резервів виробництва. Чимало вже часу минуло після прийняття VIII Пленумом ЦК ВЛКСМ постанови про роботу комсомольських організацій по виконанню рішень партії з питань технічного прогресу. Та для практичного втілення цього документу в життя ще нічого не зроблено. І секретар завкому Ю. Кваша пояснює це так:

— В серпні ми займалися комплектуванням гуртків політосвіти. Це для нас найважливіша проблема. А постанови Пленуму ще вивчимо, десь у вересні подумаємо, що зможемо зробити. Тоді й заходи якісь намітимо. Ще встигнемо...

Правильно, політосвіта — справа важлива і потребує доброї підготовки. Проте це не значить, що треба оголосити кампанію і займатись лише виключно комплектуванням гуртків, а про все інше забути. Порочна така практика. Що ж стосується питань технічного прогресу, то вони повинні бути постійно в центрі роботи комсомольської організації.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

—○—

До дня великого ремонту тепловоза

Внести не менше як по 2 рацпропозиції, повсякденно підвищувати свій технічний рівень, продуктивність праці, економити кошти на ремонті тепловозів — такі зобов'язання взяла слюсарі-ремонтники локомотивного депо станції Помічна на честь дня великого ремонту тепловоза, який відбувається тут наприкінці вересня.

Першість в цьому змаганні ведуть комсомольці А. Коваль, І. Іванченко, А. Сивощик, І. Баглюк, І. Шевченко.

Л. ВОРОНЕНКО, секретар комсомольської організації депо.

Молода робітниця Зіна Синюкова працює токарем на Олександрійському рудоремонтному заводі. Зіна — першою виробничниця і хороший, чуйний товариш. За це її поважають її в робітничій сім'ї.

На знімку: Зіна СИНЮКОВА.

Фото Н. КРАВЧИНСЬКОЇ.

ПЕРША КОМУНІСТИЧНА

У НАС тепер багато бригад, які носять ім'я комуністичних. І все наше підприємство бореться за це.

Але кожен пам'ятає, що першою виборола високе звання комсомольсько-молодіжної зміна, очолювана інженером І. Лещенком. Було це ще на початку минулого року. Зміна молодих не заспокоювалася на цьому і взяла собі за правило: сьогодні працювати краще, ніж вчора, а завтра — краще, ніж сьогодні.

В підвищених зобов'язаннях зміни з'являються нові пункти і серед них про обов'язкове навчання всіх членів зміни, про оволодіння суміжними професіями. Вся зміна взялася за вивчення обладнання і механізмів фабрики, а потім поділилася на групи: пресувальники вивчали сушильні барабани, а сушильщики — роботу пресів.

Тепер начальник зміни без вагань може доручити сушильщикам тт. Сердюку і Стовбуру транспортні рукава.

В. ШПАК, електрослюсар Байдаківської брикетної фабрики.
м. Олександрія.

Продовжуємо розмову про навчання вождів молоді В пошуках народжується нове

ВЕЛИКИЙ загін активістів стоїть біля керма комсомольських організацій. Але не кожен ще ватажок вміє правильно вирішувати всі питання роботи з молоддю. Цим і стурбувався Ново-Архангельський РК ЛКСМУ. Бюро райкому вирішило в кожній первинній організації провести семінари членів комітетів та секретарів бригадних комсомольських організацій колгоспів. Вони відбулися в колгоспах імені ХХ партз'їзду, імені Кірова та в с. Підвисоке.

Але практика проведення навчання підказала членам бюро, що доцільніше збирати разом активістів кількох колгоспів, які змагаються між собою. Виходячи з цих міркувань, такі семінари секретарів колгоспних та бригадних організацій проведено в сільгоспартіях

імені Куйбишева, імені Сталіна та «Україна». Учасники їх обговорили питання про планування роботи бригадних та загальноколгоспних комсомольських організацій, про підготовку і проведення зборів, про керівництво комсомолу соціалістичним змаганням та інше.

Головне — секретарі первинних організацій, які змагаються між собою, мали змогу обмінятися досвідом роботи.

Саме життя показує, що така форма організації навчання заслуговує поширення. Тому райком комсомолу тепер нею і користується в своїй діяльності.

А. БУДНИК, секретар Ново-Архангельського райкому комсомолу.

Коли до вас прилетять солов'ї?

НА Московському заводі «Калібр» працювала третя зміна... Ніч. Через розкриті вікна лилась приємна прохолода з пахощами весни. Монотонно гуділи мотори. Та ось раптом голови людей повернулися в один бік, а на обличчях їх з'явився подив. І є від чого: під самими вікнами... заспівав соловей. Потім защебетав другий, йому став вторити третій.

Люди слухали, як зачаровані. І нікому не здалося недоречним, коли один з робітників виразно, хоч і напівпошепки вимовив рядок поета:

Певець моеї любови,
певець моеї печалі...

Коли минуло перше здивування, роздався вигук: — Дивно — в Москві, і раптом — солов'ї!

У всьому колективі, здається, тільки одна людина не здивувалася тому, що трапилось. Це — начальник «зеленого цеху» заводу Усов. Старий садівник, закоханий в свою професію, говорив:

— Ну що ж тут особливого? Адже соловей по натурі — поет, він любить тільки гарне. Що ж стоїть йому шуму — то йому байдуже. А у нас — хіба не гарно?

До того часу, про який іде мова, на «Калібрі» розрісся і зацвів розкішний заводський парк. І просто не вірилось, що це чудо виникло ось тут, на заводському дворі. Чи давно, здається, пройшли перші комсомольські недільники по посадці дерев, і ось — на тобі: купи розквітлого бузку наповнили повітря найтоншим ароматом; в кипінні квітів черемхи, яблуні, акації стоять сріблясті ялинки, а біля них шумить листям березовий гайок. Яка благодать! І як не полюбити її — і людям, і солов'ям?

Зараз парк калібровців став ще красивішим, пишнішим. І немало тут людей, які після семигодинного робочого дня перш ніж їхати додому, обов'язково пройдуть по алеях «зеленого цеху», вдихаючи прохолодний аромат.

Завод «Калібр» — далеко не єдине підприємство, яке по праву може пишатися своїм зеленим вбранням. Ось, наприклад, в іншому кінці Москви розкинувся собрат «Калібра» — «Фрезер» імені М. І. Калініна, який теж випускає інструмент для металістів. Не знаю, чи прилітають до фрезерців солов'ї, але їх парк міг би послужити прикрасою будь-якого куточка будь-якої столиці.

бути оперезана суцільним зеленим кільцем. Порівняно недавно наука встановила ще одну цінну властивість «зеленого друга». Багато дерев і чагарників володіють так званими бактеридними або «фітонцидними» властивостями, вони виділяють речовини, які вбивають багато шкідливих мікроорганізмів.

АЛЕ е, на жаль, і в «зеленого друга» одна властивість, яка не дуже-то приваблює: він порівняно повільно росте. Треба принаймні сім-вісім років, щоб у заново закладеному парку дерева зімкнули свої крони, створивши тінисту прохолоду. Треба сім-вісім років, щоб закладений парк міг вабити і людей, і... солов'їв.

Передбачається величезна робота, хоч і зроблено не мало. В 1927 році в наших містах займали 10,5 тисячі гектарів. До 1959 року ця площа збільшилась у п'ять разів. Але у нас за цей час у величезних розмірах зросло і міське населення. Коротше, якщо в 1927 році на одного жителя припадало чотири квадратних метри насаджень загального користування, то зараз — понад п'ять. А треба? Треба — 50—60 квадратних метрів. Таке завдання ставиться у нас на найближчі 10 — 15 років.

ЧИ можна це завдання розв'язати раніше? Запитайте в омичів, у комсомольців Омська, які перетворили своє місто на Іртиші в місто-сад. Омичі вже мабуть для розв'язання цього завдання не будуть витрачати півтора десятиріччя. Але якщо можна омичам в умовах суворого Сибіру, то вже у всякому випадку це можна зробити в середній полосі, Прибалтиці, і тим більше на півдні.

Коли до вас, у ваше місто, прилетять солов'ї? Це залежить тільки від вас, від вашої сьогоднішньої роботи по озелененню... Тисячі комсомольських організацій вже тепер думають і виявляють піклування про осінні посадки.

І. ПАВЛОВ.
(ТАРС).

Ми побували в «Артеку»

ХТО З НАС не мріє побувати в знаменитому піонерському таборі над Чорним морем! Така мрія була і в мене. І ось нішнього літа вона збулась. Обком комсомолу нагородив шістьох піонерів-активістів нашої школи безкоштовними путівками до «Артеку». В числі цієї шестірки була і я.

Підїжджаючи до «Артеку», ми були вражені чудовою природою Кримського

краю. Табір розташований біля підніжжя гори Аю-Даг, на березі моря. Будинки потопають в розкішному парку, де ростуть дерева найрізноманітніших порід. Тут і гігантська секвойя з Північної Америки, і азійська чинара, і багато інших кущів та дерев, завезених сюди з різних кінців світу. Хвилюючими були перші дні знайомства. Біля величезного озера кожен розповідав про себе, про свою

школу, місто, село, в якому живе, про рідний край. Тут здригнувся наш загін з піонерами Німецької Демократичної Республіки. Ми часто слухали вечорами розповіді наших зарубіжних друзів про їхню країну. Разом каталися на шлюпках, відїжджали на рибалку, ходили в походи. Дуже сподобалась нам екскурсія по Південному берегу Криму. На вершині гори Ромаш-Кош піднімалася вся дружина.

В таборі відбулися також дружинна спартакіада та змагання на кубок «Дружби». Я теж брала участь в них: стрибала в довжину і висоту, бігала з естафетою.

Дуже весело пройшло «Водне свято». До нас завітав «цар» моря Нептун і наказав «вентунят» скульпати в морі головного суддю за те, що той розпочав свято без нього. На прощання Нептун пообіцяв попутного вітру тим піонерам, які на катерах вивозили в нейтральні зони закуповені пляшки з написами «Дружба» на різних мовах світу. Потім Нептун «зник» під водою.

Цікаво пройшло також свято-фестиваль на честь 35-х роковин «Артеку». Яких тільки національних танців і пісень не було на ньому!

До нас часто приходили гості. Приїздили моряки із Севастополя, сик Валерія Чкалова, мати піонера-героя Віті Коробкова, артистка Макарова, композитор Д. Кабалевський.

І ось прощання з «Артеком». Тільки подарунки та «вуглукі дружби», які взяли ми з багаття табірнього фестивалю, щодня нагадують про щасливі артеківські дні.

Бадьорими й загорілими прийшли ми в школу після літнього відпочинку.

Валя ЗІНЧЕНКО,
піонерка 7-го «Б» класу Оунфрїїської середньої школи.

На знімку: артеківські друзі на березі моря.

ВИСТАВА ПРО ШАХТАРІВ

— Тридцята репетиція, а ти, Тамаро, хвилюєшся, ніби вперше на сцені. Просто не розумію, чого! — сказав Павло Бровченко Тамарі Люльці.

— Вірно, Павле, хвилююсь. Ось і зараз серце ледве не вископить з грудей.

— Елла, приготуватися до виходу! — почувся голос режисера Віри Пархоменко.

Почалася тридцята репетиція п'єси Ф. Вільного «Сувора повість». Хвилюються часники драматичного гуртка Маловісківського Будинку культури. «Не виходить» роль шахтаря Миколи у Анатолія Люльки, дуже важко зрозуміти, що говорить Оля (Юлія Олфір). Є недоліки і в інших виконавців.

— Дуже важка для нас вистава, — відкався художній керівник Будинку культури К. Борота. — Адже ми зовсім не знаємо шахтарського життя.

Ось чому знов повертається режисер до тих або інших сцен, так детально опрацюює кожен епізод. Копітка робота дала досить вдалі результати.

На прем'єрі Елла (Т. Люлька) аела себе настільки природно, немаче все життя відбивала чужих чоловіків. Не можна було, дивлячись на Миколу, сказати, що це не справжній шахтар.

Нова вистава — хороше поповнення репертуару Маловісківського Будинку культури. Молоді аматори присвятили її Дню шахтаря. І. ТЕЛЯТНИК.

В. ПОГРІБНИЙ ТЕРПІННЯ

НЕ ВІЧНЕ

ОПОВІДАННЯ

Закликала радіола. Дружина пішла з кимсь у коло. До Шута підсів повний червонолиций чоловік.

— Ім «буги-вуги», — показав він на танцюючі пари, а нам з тобою «вуги-буги». — І взяв пляшку. — Хоч з вами познайомитись поближче.

— Можете не відкупорювати. Немає настрою, — відсунув пляшку Борис.

— А, киньте! Між іншим. Кантеру подобається веселий народ.

— Ви вирішили, що я прийшов сюди, щоб сподобатись?

— Не дуріть, молодий чоловіче. Мені теж все рів-

но, що там подобається Кантеру. Я будуось якраз. А ви теж, мабуть?

— Поки що не збираюсь. Поясок слабкий. Лопне від натуги.

— Не дуріть. Хіба не видно? Дружина ваша так постаралася сьогодні. — У Кантеру від задоволення губа затрусилась — незнайомець чмхнув у ніс.

У Бориса очі стали, як дві обчищені цибулини.

— Я маю на увазі подарунок, — пояснив ехидно червонолиций. — Деякі дружини і більше дарують. З дозволу чоловіків, звичайно.

Борис ухопив порожній стакан, перехилився через стіл і процідив:

— Якщо ти не замовчиш... Червонолиций перелякано відсахнувся:

— Бачу, ви рішуча людина, а тому мовчу, мовчу... Шуть прожогом вилетів з кімнати.

УЖЕ на вулиці його наздогнала дружина.

— Ти збожеволів, Борисе!

Той тільки очима блиснув. Лада взяла чоловіка під руку.

— Так і ти з ними заодно? Кінець.

А потім почав викладати все, що накипіло за ці роки:

— Не їж, бо підмочиш свою репутацію. Хо-хо! І хто тебе, дружино, навчив такій хіромантиї? Не подобається — змовчи, терпи —

і чистим будеш, не забрудниш себе. А мені нудно од такої «чистоти».

— Борю, я не пізнаю тебе, ти танеш на очах, — не то вмовляла, не то погрожувала дружина.

— У мене раніше немало друзів було... — продовжував Борис. — І зараз ще листи пишуть. А тут ось уже два роки, кому хоч раз душу відкрив або мені хто? Ніхто на мене не злиться, але ж і не любить.

— Все? — перебила Лада.

— Хо-хо! — розсміявся у відповідь Борис. — Або на зборах... Сам чув, як Супрун сміявся, дражнив мене: «Шуть-круть»... А все це від того, що відносини не треба псувати і жити спокійно, як ти мені втлумачила. Може ти хочеш, щоб я не псував відносини з твоїми новими знайомими? Годі!

— На тебе звертають увагу прохожі, — насторожено зауважила Лада.

— О, ти боїшся за мою репутацію. Ти хочеш, щоб я чистим був? Так я ось у оцімлому дзеркалі викупаюсь. Ляжу сюди і викупаюсь, — і він звернувся до великої калюжі.

— Ти збожеволів, Борисе!

Шуть перехилився й так закопатив туплю у воду, що і досвідчений футболіст позаздрив би силі того удару. При цьому у нього вирвалось пабобіле «Ех!».

(Далі буде).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
2 вересня 1960 р. 3 стор.

Біля школи вже слід мій запилено, Де я букви навчився складати... Добрий день, Катерино Василівно, Я листа Вам рішив надіслати. Він пропахне степами й дібровами, Доки дійде в далеке село, Оповідь вам сердечною мовою. Все, що в душу дитинства лягло. ...Крався вечір із поля байраками І ховався у вишневій садки. Чорним вороном над Бейбайраками Десь на Київ тяглись літаки. Ви від школи тривожно дивилися Вслід проклятим фашистським катам...

Крозю зорі ранкові кропилися, Хрест вішуючи чорним хрестам. Біла блузка у хміль погапована, А в очах — дві краплини Дніпра, На уроках була зачарована Вашим словом сільська дівчора,

Мой перший вчитель Катерині Василівні Жищенко.

Учнівська виробнича бригада Первозванської середньої школи, Кіровоградського району, працює за профілем плодоовочництва. Багато хто з вихованців цієї школи хоче стати садівником.

Галі Бойко, членові бригади, теж дуже подобається працювати в саду. На знімку: Г. БОЙКО. Фото М. ФЕДОРОВА.

Ми не вміли незграбними рухами На підлогу звалить «Букваря», Як про Павку Корчакина слухали, Як читали гуртом «Кобзаря». А бувало із ниви дорогою Ми тікали в село по стерні, Ви ж гукали нас матір'ю строгою: —Хліб потрібний батькам на війні... І в руках загрублених аж грала Вміло клепана свекром коса. А школярки жито згрібали, З ніг стікала червона роса. І мені, й Чумаку Анатолію, І білявому Леві Петру Став назавжди великою школою Батіжок іздового і плуг. На весь клас олівці недогризені З рук у руки ходили в той час, І на нитку квасоля нанизана Заміяла задачник у нас. На шматку фронтової газети

Ви нас вчили писати слова... За Дунаєм гули міномети, В сірих Альпах диміла трава. Як ви в клас забігали окрили І читали про подвиг батьків! Це не можна забути, Василівно, За нестриманим плином років. Все пішло за туманами синіми, Та не варто ті дні забувати. Може лист прочитаєте нині ви Для своїх карооких хлоп'ят? Розкажіть, як під дубом—ялинкою Новий рік біля школи родився, Як у класі черстоною скоринкою Поділились із нами колись.

Біля школи вже слід мій запилено, Де я букви навчився складати... До побачення, добра Василівно, Я спішу до дітей в інтернат.

Валерій ЮР'ЄВ.

КЕРІВНИКИ ЧИ СПОСТЕРІГАЧІ?

Перші ігри сільської молоді — хороше починання. Мене радує те, що в межах нашої області добре виступили спортсмени Бобринецького району; адже це наші сусіди. І дуже прикро, що районна Рада спортивних організацій (голова тов. Будяк) та Рада ДССТ «Колгоспник» (голова тов. Заїка) нашого району навіть не спромоглися виставити на ці змагання свою команду. Та про яку участь у обласних змаганнях можна мріяти цим спортивним «дітям», коли вони зовсім занедбали роботу в низових колективах? У травні і червні з горем пополам провели розіграш кубка району з футболу, в якому взяло участь тільки чотири команди. Матчі проходились неорганізовано. Наш колектив (команда радгоспу «Інгульський») став володарем кубка. Його було вручено після фінальної зустрічі із спортсменами Інгульського училища механізації сільського господарства. Та граючи, якими нагороджені гравці нашої команди, ми до цих пір не одержали. Справа не в грамотах. Але вже по цьому можна судити, яку увагу районні спортивні організації звертають на низові колективи.

Деякі наших гравців виступають за збірну команду з футболу. В складі збірної ми виступали проти команд Бобринецького, Долинського, Рівнянського та Новгородківського районів. Хоч всі гравці збірної і фізично і технічно підготовлені добре, команда в цілому грає незграбно. Тому ми завжди виходили з поля переможеними. Це траплялося тому, що районні спортивні і комсомольські організації не змогли організувати тренування хоч два рази на тиждень.

Мені досить прикро і за те, що в нашому районі молоді навіть не має уяви про баскетбол, бокс, настільний теніс та ручний м'яч.

Кабінети голови районної Ради спортивних колективів і організації тов. Будяк та секретаря РК ЛКСМУ тов. Жиленка знаходяться поруч. Невже і комсомольського вожака району не хвилює занедбаність фізкультурно-масової роботи?

М. ДОРОШЕНКО,

граєць футбольної команди радгоспу «Інгульський», Устимівського району.

На словах, мов на цимбалах...

Хороша, енергійна молодь у колгоспі імені Шевченка, Рівнянського району. Тут близько 200 юнаків і дівчат, які трудяться на полях і фермах артілі.

Але в нашому колгоспі зовсім ніде провести дозвілля. От, наприклад, ми з Анатолієм Троценком любимо пограти у волейбол, шахи. Та де дістати волейбольну сітку чи шахи, коли все це знаходиться у клубі, де немає навіть завідувачого?

— Та відчепіться від мене з своєю сіткою, — сердито відповідає нам голова низового колективу А. Батай. — У мене й без цього турбот багато...

Якось, порадившись з хлопцями, вирішили ми збудувати гімнастичне містечко. Та й у цій справі не підтримали нас.

Наш комсомольський комітет (секретар І. Булах) не цікавиться фізкультурно-масовою роботою. Та й районні спортивні керівники майже ніколи не приїждять у колгосп. А варто було б.

Н. ПАЛИВОДА,

Колгосп ім. Шевченка, Рівнянського району.

Хороше!.. Це — брати Юрій ТКАЧЕНКО і Костянтин з Кіровоградської середньої школи № 7 та Павло ЛЕШУКОВ (сш № 30) виконують групову вправу з акробатики.

Чи знаєте ви...

... що у Перуанських Андах (Південна Америка) було виявлено племя індіанців-карликів. Живуть вони на висоті 3380 метрів. Середній ріст чоловіка цього племені — 152 см, вага — біля 50 кг. Всі члени цього незвичайного племені відрізняються незвичайним розміром грудної клітини і об'ємом легень, що і допо-

магає їм одержувати в розрідженому гірському повітрі необхідну для важкої роботи кількість кисню. По гірських доріжках з важким тягарем вони на протязі довгого часу можуть пересуватися бігом. Не дивно, що популярним спортом серед них став біг в мішкові картоні, вага якого — до 70 кілограмів.

РИМ, 30. Тривали змагання з боксу. Чемпіон світу і олімпіади в Мельбурні заслужений майстер спорту Володимир Єнгібарян (перша напівсередня вага) здобув перемогу над представником об'єднаної команди Німеччини Буссе.

Радянські велогонщики Станіслав Москвін, Віктор Романов, Леонід Колумбет і Арнольд Бельгард завоювали бронзові медалі в командній гонці переслідування на 4 тисячі метрів. Вони зустрілися в боротьбі за третє — четверте місце з французькими гонщиками. Олімпійськими чемпіонами в командній гонці переслідування стали спортсмени Італії — Арієнті, Теста, Валотто і Вінья. Час переможців — 4 хвил. 30,9 сек. На другому місці — об'єднана команда Німеччини.

Команда плавців Японії встановила вчора світовий рекорд в естафеті 4x200 метрів вільним стилем — 8 хвил. 17,1 сек. Радянська команда (В. Сорокін, Г. Ніколаєв, С. Товстоплют, Б. Нікітін) з часом 8 хвил. 30,6 сек. вийшла у фінал.

У фіналі стартуватимуть команди Японії, США, Австралії, Німеччини, Англії, Швеції, Фінляндії і СРСР.

У фінальному запливі на 100 метрів вільним стилем перемогла рекордсменка світу австралійка Д. Фрезер. Вона встановила новий олімпійський рекорд: — 1 хвил. 1,2 сек. Друге місце зайняла К. Фон Зальца (США), третє — Н. Стюарт (Англія). Наші спортсменки у фіналі не брали участі.

Слабо виступили наші брасисти. Ні А. Головаченко, ні Г. Прокопенко у фінал не попали (вони зайня-

Нічия, що варта перемоги

ЦЬОГО матчу болельники чекали давно. І це не дивно. Адже зустрічались миколаївський «Суднобудівник» і кировоградська «Зірка» — суперники, які реально претендують на призове місце у першій зоні Української РСР.

По свистку судді республіканської категорії В. Чубіна (Московська область) команди виходять на поле. На боці миколаївців сильний вітер, сонце і... глядачі. (Вдома і стіни допомагають!). Цю перевагу господарі поля намагаються максимально використати. Вони вперто атакують. Іх тактичний план досить простий: використувуючи вітер, навішувати м'яч на штрафний майданчик і прощовхувати його у ворота. Гравці «Суднобудівника» прагнуть часто бити по воротах з будь-якого положення — з дальніх, середніх і близьких дистанцій. Кировоградці діють інакше. До того, як зробити вирішальний удар по воротах, вони намагаються створити найбільш сприятливу ігрову ситуацію.

Що краще? Ідеально, коли сполучається і те й інше. В першому таймі атаки господарів поля були більш загрозливими. На дев'ятій хвилині наступає розв'язка. Лівий крайній нападаючий миколаївців майстер спорту П. Худочин головою спрямовує м'яч в сітку воріт «Зірки». Знову атакує «Суднобудівник». Кілька важких м'ячів бере Андрій Нестеренко.

Спроби наших гравців пожевити гру не приносять успіху. Сильний зростаючий вітер зводить нанівець всі комбінації. До того ж не зовсім вдало грають Анатолій Міщенко, Борис Зарудний, Анатолій Кравченко. Після відпочинку картина різко змінюється. Наші земляки буквально штурмують ворота миколаївців. На 46-й хвилині воротар «Суднобудівника» В. Блінов парире на кутовий сильний удар Каткова. Вадим Третьяков подає, і Борис Петров спрямовує м'яч у сітку. Гол!

Окрилені успіхом кировоградці продовжують наступ. Вони грають красиво коротким пасом в один дотик. Багатоходові комбінації п'ятірки нападу «Зірки» весь час держать захист господарів поля у напрузі. Однак удари Каткова, Філіна, Петрова, Третьякова не досягають мети через хорощу гру В. Блінова. На 60-й хвилині Філін з лівого краю робить прострілюну передачу вздовж воріт «Суднобудівника», і Катков забиває другий гол, але суддя, з одному йому відомих

Горить вогонь олімпійський

ли 9—10-е місця у півфінальних запливах). У фіналі вийшли У. Маллікен (США), І. Осакі (Японія), Т. Гейтеркоул (Австралія), Є. Хенрієдес (Голландія), П. Хейт (США), Р. Лаккарі (Італія) і А. Клопотовський (Польща). Маллікен знову поліпшив олімпійський рекорд, досягнувши результату 2 хвил. 37,2 сек.

Перший бій на олімпійському ринзі провів Геннадій Шатков — один з найпопулярніших наших боксерів, дворазовий чемпіон Європи і чемпіон XVI олімпійських ігор у другій середній вазі. В інтересах команди 28-річний ленінградський аспірант виступає в Римі в категорії напівважкої ваги. Шаткову було нелегко. Його суперник Жійєн (Люксембург) вищий на зріст. Прямими ударами довгих рук він весь час намагався удержати радянського боксера на довгій дистанції. Але Шатков з присутньою йому майстерністю швидко підібрав ключ до оборони високого на зріст люксембурзького спортсмена. В першому і третьому раундах Жійєн після сильних ударів Шаткова побував у нокауті. Всі судді одностайно назвали Шаткова переможцем.

Заслужений майстер спорту 27-річний москвич Віктор Капітонов завоював звання олімпійського чемпіона в особистій шосейній велогонці. Пройшовши дистанцію трохи більше 175 кілометрів за 4 години 20 хвилин 30 секунд, Капітонов приніс четверту золоту медаль олімпійській команді СРСР.

Ленінградський студент 22-річний майстер спорту Віктор Жданович завоював золоту медаль олімпійського чемпіона, перемігши в сьогоднішніх фінальних змаганнях з фехтування на рапірах.

РИМ, 31. (Спец. кор. ТАРС). Радянські олімпійці здобули вчора перемогу

в особистій шосейній гонці на дистанцію в 175,3 кілометра. Чудово виступив, незважаючи на виснажливу спеку, 27-річний московський гонщик В. Капітонов. На фініші він зумів на якусь мить випередити італійця Л. Трапе, якому зарубіжні спеціалісти прощували перемогу.

Цікаво, що обидва велоспідисти показали однаковий час — 4 години 20 хвилин 30 секунд. Четверте місце зайняв радянський спортсмен Ю. Меліхов. Таким чином радянські велоспідисти на олімпійських змаганнях завоювали одну золоту і чотири бронзові медалі. Це прекрасні результати порівняно з виступами радянських велоспідистів у Мельбурні.

Вчора в боротьбу вступили фехтувальники. Турнір рапірстві закінчився блискучою перемогою спортсменів Радянського Союзу. 22-річний ленінгра-

дець В. Жданович приніс радянській команді п'яту золоту медаль. Студент в Саратові Ю. Сіскін зайняв друге місце і одержав срібну медаль.

Після п'яти днів змагань на перше місце за кількістю завоюваних медалей вийшли радянські спортсмени, які одержали п'ять золотих, дві срібні і п'ять бронзових медалей. За ними йдуть спортсмени Італії, які мають відповідно 5—2—1, об'єднаної команди Німеччини — 3—7—1, США — 3—5—1, Австралії — 2—0—1 і Угорщини — 1—3—2 медалей.

За неофіційним підрахунком очок попереду теж радянські спортсмени, які значно випередили команди інших країн.

У спортсменів Радянського Союзу 83 очка, об'єднаної команди Німеччини — 64, США — 63, Італії — 52, Угорщини — 36 очок.

Зустріч двох велетнів

«СРСР почав збирання врожаю медалей», — пише римська газета «Уніта», коментуючи виступи радянських спортсменів на XVII Олімпійських іграх. «СРСР і Сполучені Штати, — продовжує газета, — вступили в грандіозне змагання, результати якого передбачити неможливо, враховуючи не тільки силу цих двох суперників, але й результати, показані іншими країнами».

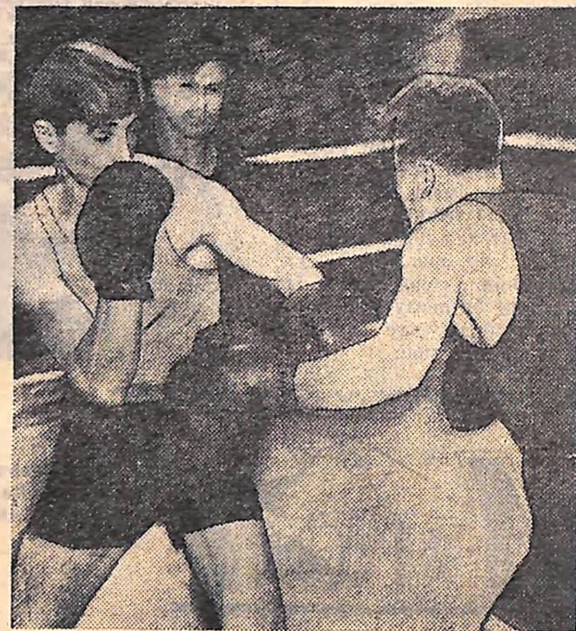
Газета «Темпо» називає «найбільш цікавим моментом» проведених змагань «перші зустрічі двох велетнів: Сполучених Штатів і Росії». «Після двох днів змагань, коли жодна з цих двох країн, які борються за першість у світовому спорті, не зуміла завоювати золотих медалей», — пише газета, — вчора на флагштоках на честь переможців було піднято державні прапори цих країн».

При цьому, вказує далі «Темпо», «загальний баланс склався з явним активом на користь Радянського Союзу,

спортсмени якого завоювали три золоті медалі».

Газета «Мессаджеро» підкреслює високий клас, показаний радянським яхтсменом Тіміром Пінегіним під час змагань з парусного спорту в Неаполі. «Вже в березні, — пише газета, — на нас справила велике враження техніка, продемонстрована цим яхтсменом з СРСР на змаганнях у Генуї. Тепер він проявив себе ще краще і, коли в Генуї переміг при попутному вітрі, в Неаполі добився переваги в умовах звичайної погоди».

Газети «Аванті», «Паезе», «Джустіція» і «Куотідіано» відзначають прекрасні результати, показані радянськими веслярами. Спортсмени з СРСР, пише «Аванті», продемонстрували свою величезну перевагу. «Блискучий успіх», — заявляє з свого боку «Паезе». «Львову пайку перемог здобули спортсмени СРСР», — підкреслює «Джустіція».

В КВАДРАТІ РИНГУ

На стадіоні ДСТ «Авангард» відбулися змагання на особисту першість серед боксерів. Перше місце завоював спортсмен Олег Кравченко. Досить важким і цікавим був бій Олега, який він провів в першорозрядником П. Андрющенко. Лише в кінці другого раунду Олегу вдалося перемогти. На рингу: О. КРАВЧЕНКО і П. АНДРЮЩЕНКО. Фото Л. БОЛОТИНА.

причин, не зарахував його. Миколаївці вже майже не загрожують воротам «Зірки». Вони трохи розгублені, і всі відійшли на захист. До кінця зустрічі мали можливість забити голи Зарудний, Філін. Проте змагання так і закінчилися в рахунок 1:1. «Зірка» показала в цій зустрічі технічну гру і велику волю до перемоги.

Б. МИХАЙЛОВ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.